

Tarina amfetamiinista

Julkaistu 22.3.2012

Taisin olla 16-vuotias. Perus hankala teini. Niihin aikoihin juotiin vasta bisseä, rajuja kännejä toki, sekä harvakseltaan poltettiin myssyä. Rakastuin itseäni 5 vuotta vanhempaan upeaan kundiin (tänä päivänä jo kuollut) ja tietenkä kapinoin kun mutsi ei antanut mun olla sen luona yötä tai ylipäätään tapailla sitä. No, se kundi oli jo elämää nähnyt ja sehän viehätti nuorta kapinallista, vielä melko viatonta hippityttöä.

Kolme vuotta myöhemmin kun meidän tiet erkanivat, olin jo tottunut pirinvetäjä, radalla meni usein monta monta yötä putkeen, essoja rouhittiin sen verran kun käsiin saatiin, bentsoja ja kokkelia vähän harvemmin. Joo. Vanhemmat heitti mut ulos himasta, lukio jäi kesken, duunimestat vaihtui, sossusta vedätettiin rahaa minkä osattiin.

Porukkaa alko kuolee ympärillä, frendejä joiden kanssa "pöhistiin ihan viattomasti". Ei sekään hidastanut omaa menoa. Mä olin rakastunut amfetamiiniin. Mä rakastin pöhisemistä. Sekä pilvenpolttoa, kyykkää ja bongia, jotka vei muutaman kerran pitkän (4-5 päivää?) valvomisen päälle psykoosiin. Meijän kaveriporukka oli suuri, käsittäen jengiä joka lähiöstä. Pysty liikkumaan, aina oli porukkaa jossain valveilla. Olin tuolloin ehkä 20v. Kytät oli tullu tutuiksi, pudussa tuli aina silloin tällöin vietettyä öitä. Sakkoja ja rosiksia tuli harvakseltaan. Kamaa vedettiin hihaan mutta jotenkin silti itestä tuntui, että homma on ihan hallinnassa. Vaikka mä olin ilman kotia, muistan joskus kirjoittaneeni pieneen päiväkirjaani: "kyllä mä pärjään, ainahan mä pärjään. Onneksi mulle on annettu näin kova pää ja vahva luonne."

Olin 22-vuotias kun yx frendi alko liehittlemään mua, mutta pelkäsin rakastua toiseen narkkiin. Edellinen mies kuitenkin petti ja pahoinpiteli mua, olin tosi varovainen. Mietin oisko se vaan kimpassa kaman vetoa... Olihan se, aluksi. Sit me mietittiin tosissamme, mitä me halutaan elämiltämme. Molemmat ollaan kunnan perheistä, samanlaiset haaveet punaisesta tuvasta ja kultaisesta noutajasta häämötti jossain tunnelin toisessa päässä, toodella kaukana... Mutta haaveita saa olla ja pitää olla. Pitää uskaltaa haaveilla, uskaltaa uskoa, uskaltaa toivoa ja uskaltaa rakastaa. Päätettiin kimpassa. Muutettiin pois sieltä lähiöstä. Aloitettiin alusta yhdessä. Ei ollut ihan kivutonta. Molemmat hairahti muutamat kerrat, mutta päätettiin et yhdessä ei vedetä. Nähtiin vaan selvinpäin. Ja pikkuhiljaa se meni siihen, et oltiin mielummin yhdessä kuin kamoissa. Alkoholi ja kannabis toki kulki mukana vielä pari vuotta, mutta noi kovemmat mömmöt jäi. Mutta molemmat oltiin tosissamme toistemme suhteen.

Nyt, 10 vuotta myöhemmin, ollaan oltu kuivilla molemmat siitä asti. Edes pilveä ei polteta. Käytiin koulut loppuun, opiskeltiin lisää. Mentiin naimisiin 5v sitten, nyt asutaan landella kahden terveän lapsen kanssa, joiden ympärillä arki pyörii. Mies käy töissä muiden isien tavoin. Menneisyys tuntuu aika ahdistavalta, edelleenkin. Välit perheisiin on korjattu – ja läheisetkin tänä päivänä – mikä on itselle tärkeää. Äitinä sitä arvostaa nykyisin omaa äitiään valtavan paljon. Ja ymmärrän hänen asenteensa tuota vanhaa rakkauttani kohtaan.

Vanhasta frendiporukasta noin 20 kaveria on kuollut, oman käden kautta tai yliannostuksiin. Ehkä 10 kaveria on lusimassa, toinen toistaan pidempiä settejä. Nyt vasta itse äitinä voin yhtään samaistua oman äitini ja muun perheen huoleen. Vaikka omat lapset on vielä pieniä, huoli on nyt jo kova. Pitää yrittää kasvattaa lapset uskomaan itseensä, omaan pärjäämiseensä. Se taisi kuitenkin itseäni auttaa melkoisesti, usko ja luottamus itseeni.

En tiedä missä olisin ilman upeaa miestäni. Paransimme toisemme. Jos tarinani voisi auttaa edes yhtä ihmistä, se kannatti kirjoittaa.

Nimimerkki:

Entinen narkki

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/tarina-amfetamiinista>